

[Svend Heiselberg]

Vi kan beklage, at det skal gå så langsomt, men det er de politiske vilkår, som hverken SF eller Fremskridtspartiet desværre har forstået. SF deltog i forhandlingerne om finansloven indtil de sidste dage, men da regningen skulle gøres op for de mange ønsker, partiet havde brugt timer og dage på at kræve, forlod de forhandlingsbordet. SF ville ikke tage et medansvar, så jeg forstår godt, hvis Socialdemokratiet er skuffet over SF.

På samme måde er vi skuffede over Fremskridtspartiet. Efter det første møde mellem partierne meddelte man, at man ikke kunne medvirke mere, hvorefter man gik og nærmest smækkede med døren. Jeg har tænkt meget over, hvorfor det gik sådan, og min konklusion blev, at den Glistrupske ånd nok alligevel havde sat sine spor hos partiets ledelse. For hvad var det, der skete? Til trods for at finansministeren lagde et par gode tilbud på bordet, der skulle imødekomme Fremskridtspartiet – i det mindste på de punkter, som partiet siger at det står for – ville man ikke tage et medansvar, men fortsætte med at være et vildledende obstruktionsparti. Vi må desværre konstatere, at vi ikke kan tælle Fremskridtspartiet med i et borgerligt alternativ, eller sagt på en anden måde: Fru Pia Kjærsgaard har ikke hår på brystet til at tage et medansvar.

Som sagt synes vi, at finansloven er acceptabel, forstået på den måde, at flere års stram økonomisk politik tillader, at vi kan vedtage indholdet af aftalepartiernes forslag.

Venstre havde gerne set yderligere begrænsninger af overførselsindkomsterne. Vi synes, de beslægtet en alt for stor post på statsbudgettet, og vi håber derfor, at det vil lykkes at gennemføre en dagpengereform, der vil mindske statens udgifter og placere udgifterne dér, hvor de rettelig hører hjemme. Vi mener ligeledes, at en indskrænkning af arbejdstilbudsordningen var en nødvendighed.

Venstre havde også kunnet acceptere en fastfrysning af ulandsstøtten. Vi er nogle flottenhejmere på dette område i Danmark, for nu at citere hr. Bilgrav-Nielsens udtryk i forbindelse med udbygningen af Kastrup Lufthavn.

Venstre synes også, at der bruges alt for mange milliarder på støttet boligbyggeri, og vi glæder os over, at vi har indgået en aftale om en begyndende sanering af statens udgifter. Finanslovsforslaget åbner mulighed for, at private

investorer kan fatte interesse for at investere i byfornyelse i Danmark.

Regeringen har også fået tilslutning til at fremme offentlige investeringer, bl.a. fremrykning af vejinvesteringer – og lad mig tilføje: også i de midt- og vestjyske områder. Og jeg tør gå ud fra, at vi kan begynde arbejderne i 1992.

På skatteområdet er det ligeledes lykkedes at fastholde regeringens politik, nemlig en gradvis sænkning af skatterne. I 1992 vil skatetrykket falde med 0,2 pct. sammenlignet med 1991, målt i forhold til bruttonationalproduktet. Man kan sige, at det er beskedent, men det er et yderligere skridt ad den rigtige vej, som vi jo nu har betrukket flere år i træk. Også virksomhedsskatterne vil falde, denne gang til 34 pct.

Landbrugsministeriets produktudviklingsordning videreføres, og der etableres en erhvervsudviklingsfond med en grundkapital på 2 mia. kr., som tager særligt sigte på de små og mellemstore virksomheders udvikling af nye produkter og nye markeder. Disse initiativer gør, at vi må sige til vore virksomheder, at nu er det om at komme i gang. Jeg tror, at vi har mange virksomheder, der med fordel kan gå i samarbejde og derved løse opgaver, også uden for landets grænser. Jeg tror, det er vigtigt, at virksomhederne forstår, at det er lige så naturligt at arbejde i udlandet som herhjemme, hvad desværre kun de færreste gør i dag.

Et af vore meget store problemer er den alt for høje ledighed. Vi har med efterlønsordningen skabt forbedrede forhold for mange, men den egentlige arbejdsløshed kan vi kun bekæmpe ved at give erhvervslivet de bedste vækstbetingelser. Det er i erhvervslivet, arbejdspladserne skal skabes; det er erhvervslivets produktion og eksport, der skal skabe forudsætningerne for, at vi kan sikre vore mange ældre, syge og ledige osv. en rimelig økonomisk tilværelse.

Men når det er sagt, vil jeg til allersidst rose finansministeren. Jeg synes, at finansministeren på en dygtig måde har formået at samle partierne bag finansloven, men det er klart, at uden offervilje fra både Socialdemokratiet, CD, De Radikale og Kristeligt Folkeparti var vi ikke nået frem til et acceptabelt resultat.

Med disse ord skal jeg på Venstres vegne anbefale finansloven til vedtagelse og afvise de af Fremskridtspartiet og SF stillede ændringsforslag.